

A Pécsi Ítéltábla a Hajdúné dr. Fehérvári Erzsébet pártfogó ügyvéd által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Molnár Éva ügyvéd által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen - közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a ... Törvényszék 2016. november 21. napján kelt .../4. számú ítélete ellen a felperes részéről 5., 7. és 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felperesnek 296.400 (kettőszázkilencvenhatezer-négyszáz) forintot. Ezt meghaladóan tekinti a keresetet elutasítottnak.

Megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédi díját 15 %-ban az alperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes foglalkoztatást helyettesítő támogatásra volt jogosult, az ellátás folyósítását az alperes 2012. június 25-én kelt 94-3/2012. számú határozatával 2012. június 4-ével megszüntette. Döntését azzal indokolta, hogy a felperes az aktív korúak ellátására való jogosultság feltételeinek felülvizsgálatára irányuló eljárást akadályozta, nem teljesítette a hiánypótlásra kapott felhívást, pótlólag sem csatolta a 30 nap időtartamú munkavégzésről szóló igazolást. E határozat ellen a felperes jogorvoslattal nem élt, 2012. december 13-án azonban ismét kérelmet terjesztett elő aktív korúak ellátására való jogosultság megállapítása iránt. Az alperesi jegyző a 2013. január 10-én kelt határozatával a kérelmet elutasította, mert a jogosultság 2012. június 4-i megszüntetése óta az újabb kérelem benyújtásáig a felperes nem teljesítette az Szt. 33.§ (1) bekezdés szerinti 1 éves együttműködési kötelezettségét mint feltételt. A felperes fellebbezése alapján a ... Kormányhivatal Szociális és Gyámhivatala az alperes határozatát helybenhagyta. Utalt a határozatában arra, hogy csak 253 nap volt az együttműködés időtartama, - ami nem éri el az 1 éves időtartamot -, megállapította, hogy a korábbi jogosultságot megszüntető határozat is jogszerű volt. A felperes határozat felülvizsgálata iránti keresetét a ... Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ugyanezen indokokra hivatkozva elutasította.

A felperes keresetében közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén - mert az alperes felróható mulasztása miatt a közfoglalkoztatásban nem vehetett részt, nem tudott 30 nap foglalkoztatást igazolni és ezért nem részesült 2012. június 4. és 2013. július 4. közötti időszakban támogatásban - összesen 1.975.000 forint megfizetésére kérte alperest kötelezni, melyből a vagyoni kár összege 296.400 forint.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a jogvita elbírálására az 1959. évi IV. tv. (Ptk.) az irányadó, annak 349.§ (1) bekezdése szerinti törvényi feltétel, azaz a jogorvoslati lehetőség kimerítése csak a második, 2013. január 10-én kelt határozat tekintetében valósult meg, ezért a 2012. június 25-én kelt határozattal összefüggésben keletkezett felperesi kár a per tárgya nem lehetett, ezért a perben csak a 2012. június 25-én kelt határozat utáni alperesi magatartás volt vizsgálható. Kiemelte, hogy emellett is csak a Ptk. 339.§-ában meghatározott feltételek fennállta esetén lehet a kárfelelősségét megállapítani, az alperes felelősségét önmagában az esetlegesen jogsértő határozat sem alapozza meg, a felelőssége csak kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedés, mulasztás esetén állapítható meg. Álláspontja szerint az alperes a felperesi kérelem elbírálása, illetve a felperes foglalkoztatása során a rá irányadó törvényi előírások megtartásával járt el a 2012. június 25-i határozat meghozatala után mindaddig, amíg 2013 júliusában a felperes számára az ellátást ismét biztosította. Az elsőfokú bíróság a kár összegét a jogalap hiánya miatt nem vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresete teljesítését. Változatlanul arra hivatkozott, hogy az alperes a közfoglalkoztatással kapcsolatos kötelezettségét nem teljesítette, nem vehetett részt a közfoglalkoztatásban annak ellenére, hogy a munkaügyi központ az alperes felé kiközvetítette, az alperes ugyanis a foglalkoztatását megtagadta. Utalt arra, hogy abban az időszakban egészségügyi állapota még lehetővé tette, hogy a munkát elvégezze, egészségügyi alkalmatlansága csak a későbbi időben következett be. A közfoglalkoztatás hiányában nem tudta igazolni a 30 napot meghaladó munkavégzést, ezért nem részesülhetett 13 hónapi ellátásban.

Az alperes az ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Elismerte, hogy hatósági szerződés alapján kötelezettsége volt a munkaügyi központ által közvetített, a munkakör betöltésére alkalmas állás kereső személyek alkalmazása, a felperes azonban nem igazolta azt, hogy egészségügyileg a közfoglalkoztatásra alkalmas lett volna.

A fellebbezés részben alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú eljárás iratai alapján kiegészíti azzal, hogy a ... Kormányhivatal Munkaügyi Központ ... kirendeltsége 2011. december 8-án a felperest az alperesi foglalkoztató által bejelentett, egyéb máshova nem sorolható egyszerű szolgáltatási és szállítási foglalkozású munkakörbe ajánlotta ki. Az alperes 2011. december hónaptól 2012 júniusáig a ... Kormányhivatal Munkaügyi Központjának ... kirendeltségével három hatósági szerződést kötött, 32, 12, illetve 10 állás kereső közfoglalkoztatására.

A kiegészített tényállásra is figyelemmel nem ért egyet a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével a felperes vagyoni kára tekintetében. A felperes kártérítési igényének ténybeli alapjaként nem az alperes által hozott határozatokat jelölte meg, így a jogorvoslati jog gyakorlásának hiánya a perbeli esetben az igény érvényesítésének nem volt akadálya. Kártérítési igényének ténybeli alapját abban jelölte meg, hogy az alperes mulasztása miatt nem tudta teljesíteni a 30 napos kötelező foglalkoztatást, ezért nem tudott eleget tenni 2012-ben a hiánypótlási kötelezettségének az alperes által az aktív korúak ellátására való jogosultság feltételeinek felülvizsgálatára lefolytatott eljárásban.

A kereset ténybeli alapjára figyelemmel azt kellett ezért vizsgálni a perben, hogy az alperesnek volt-e jogszabályon alapuló kötelezettsége a felperes foglalkoztatására, és azzal, hogy a felperest a

közfoglalkoztatásban nem alkalmazta, követett-e el mulasztást, és ha igen, mentesülhetett-e kötelezettsége alól a fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott okból, nevezetesen, hogy a felperes a közfoglalkoztatásra való alkalmasságát nem igazolta.

Magyarország helyi önkormányzatairól szóló CLXXXIX. törvény 13.§ (1) bekezdés 12. pontja értelmében a közfoglalkoztatás a helyi önkormányzat által ellátandó közfeladat. A törvény 15. §-a szerint a helyi önkormányzat feladat- és hatásköreinek ellátása során - törvényben meghatározott módon és mértékben - biztosítja a közfoglalkoztatási jogviszonyban lévő személy feladatellátásba történő bevonását. Az alperes a kiegészített tényállás szerint a munkaügyi központtal a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991.évi IV. törvény 21.§ (1) bekezdése szerinti hatósági szerződés kötött, és a másodfokú eljárásban kifejezetten elismerte, hogy a felperes közfoglalkoztatása a munkaügyi központtal kötött hatósági szerződés alapján - melyben kötelezettséget vállalt arra, hogy a munkaügyi központ által kiközvetített személyeket a közfoglalkoztatás keretében munkával látja el - kötelezettsége lett volna. Ez pedig azt jelenti, hogy azzal, hogy e kötelezettségét nem teljesítette, mulasztott. Az nem vitás, hogy az alperesen kívül több közfoglalkoztató is létezik, illetve létezett, a felperest azonban az alpereshez közvetítette ki a munkaügyi központ, így az alperes nem hivatkozhat arra, hogy felperes más közfoglalkoztatóval is létesíthetett volna jogviszonyt.

Az alperes az ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a felperes nem bizonyította szakvéleménnyel az alkalmasságát, ez a hivatkozása azonban alaptalan. A felperest 2011 decemberében közvetítette ki a munkaügyi központ, az ekkor hatályos munkaköri szakmai, illetve személyi higiénés és alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről szóló 33/1998.(VI.24.) NM rendelet a közfoglalkoztatási jogviszony eseteire szakvéleményt nem írt elő, csupán 2013. január 1. napjától tette a közfoglalkoztatás megkezdésének kötelező feltételévé a közfoglalkoztathatósági szakvéleményt, melynek beszerzésére egyébként nem a foglalkoztatott, hanem - a rendelet 6/B. § (1) bekezdése szerint - 2013. január 1-jétől az állami foglalkoztatási szervként eljáró fővárosi és megyei kormányhivatal köteles. Nincs olyan peradat, amely azt igazolná, hogy a felperes a keresettel érintett időszakban a közfoglalkoztatásra egészségi okból alkalmatlan lett volna, ezért az alperes erre hivatkozva nem mentesülhetett a kártérítési felelősség alól.

Az alperes mulasztása miatt a felperes a hiánypótlásnak nem tudott eleget tenni, foglalkoztatási jogviszonyt nem tudott igazolni, ezért 13 hónapra esett az aktív korúak ellátására való jogosultságtól. A felperes mulasztása a Ptk. 340.§-ban szabályozott kárenyhítési kötelezettség körében a per adatai alapján nem volt megállapítható.

A fentiek okán a kártérítési felelősség Ptk. 339.§ (1) bekezdésében szabályozott feltételei fennállnak, ezért az alperes a mulasztásával okozati összefüggésben bekövetkezett kárt - a felperes 13 havi bevétel kiesését (13 hónapra havi 22.800.- Ft = 296.400.- Ft) köteles megtéríteni, mivel a felróhatóság alól a Ptk.339.§ (2) bekezdése szerint magát kimenteni nem tudta.

A nem vagyoni kártérítés körében egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével. A felperesnek a Ptk. 84.§ (1) bekezdés e) pontján nyugvó szankció alkalmazásához bizonyítania kellett volna, hogy az alperes olyan magatartást tanúsított, amely személyhez fűződő jogát sértette meg, ugyanis nem vagyoni kártérítés csak a személyiségi jog sérelme esetén követelhető. A felperes az alperes terhére nem jelölt meg olyan magatartást, amely akár csak közvetve is alkalmas lenne személyiségi jogának megsértésére, nem vagyoni kártérítés iránti keresete ezért alaptalan volt (EBD2014. P.2.).

A fent kifejtett indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. . 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperest kötelezte 296.400 forint megfizetésér e, ezt meghaladóan tekintette a keresetet elutasítotttnak

A felperes fellebbezése kisebb részben volt sikeres, ezért a Pp. 81.§ (1) bekezdésére is figyelemmel a Pp. 87.§ (2) bekezdése alapján - figyelemmel a Jst. 11/A. § (2) bekezdésére is - a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperest a másodfokú eljárásban képviselő pártfogó ügyvéd díját a pervesztesség arányában, azaz 15 %-ban az alperes köteles viselni, ezt meghaladóan a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli. A pertárgy értéke az Itv. 39. §-a alapján 1.975.000.- Ft volt. Felhívja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságot, hogy a Pp. 87. § (2) bekezdése szerinti tájékoztatást e szerint adja meg a ... Kormányhivatal ... Járási Hivatalának. A felperes személyes költségmentességben részesült, az alperes az Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontja alapján illetékmentes, ezért a feljegyzett másodfokú eljárási illetéket az Itv. 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986.(VI.26.) IM r. 14. § alapján az állam viseli.

écs, 2017. május 31.

. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. bíró